

ပြည့်ဝိုးမှုနစ်

ချယ်ရီပွင့်ရန် တစ်လ အလို

Pe Thit Ti

ချယ်ရီပွင့်ရန် တစ်လအလို

ဆိုရိုးတစ်ခုရှိပါတယ်။

အဲဒီ ဆိုရိုးမှာ

“ရယ်နေတဲ့မိန်းမနဲ့

ငိုနေတဲ့ ယောက်ျားဟာ

ယုံကြည်ဖို့ မသင့်ဘူး”

လို့ ဆိုတယ်။

“မနေ့က စိမ်းနု Shopping သွားဖို့ခေါ်တာကို မင်းလိုက်မသွားဘူးဆို”

မေမေအမေးကြောင့် သူတော် တော် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ အမှန်အတိုင်း
ဖြေပြန်လျှင်လည်း မေမေက ထပ်ကောတော့မည်။

ညာမည် ဆိုပြန်တော့လည်း မေမေယုံတော့မည် မဟုတ်။ မေခွန်းကို
အထက်ပါအတိုင်း မေးလာသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဟိုကလေးမ စိမ်းနု မေမေထံကို “
ဖြစ်ကြောင်းရယ် စုံလင်” အား သံတော် ဦးတင်ထားပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟဲ့ သား... မေမေမေးနေတယ်လေ”

“.....”

ဒုတိယမိမိဆိုသော မေမေစကားကြောင့် တွေ့လက်စ သူ့အတွေးတို့

ရပ်တန့်ကာသွားသည်။ သို့သော် ဘာကိုမှတော့ သူပြန်၍ မဆို ဖြစ်သေး။

“ဟုတ်တယ်... သား သူနဲ့ လိုက်မသွား ဖြစ်ဘူး”

မဖြေလိုလည်း ရမည် မထင်သည်မို့ သူသက်ပြင်းချရင်းနှင့် ပင် ဆို ဖြစ်သည်။

“သနားပါတယ် သားရယ်... သူ့ခမျာ သားကိုအတော် လေးအားကိုး ရှာတာ...
သားအပေါ်မှာ လည်း သံယောဇဉ်က ကြီးပါတီသနဲ့... နောက်ဆို လိုက်ကူလိုက်ပါ
သားရယ်... တစ်မြို့ တည်းသားချင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားကလည်း ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား”

“သားမှမအားတာ... မေမေက ဘာမှမသိနဲ့ စွတ်ကောနေပြန်ပြီ”

“မလိုက်ချင်လို့ မအားတာမဟုတ်လား”

“ပြောပြဘူး”

ရယ်ကျဲကျဲပြန်ဆိုဖြစ်သော် သူ့စကားကြောင့် မေမေထံမှ စကားသံတို့
တိတ်ဆတ်ကာသွားသည်။

“တော် ကြာ ရန်ကုန်မှာ တခြားမတော် တရော်တွေ နဲ့ တွေ သွားပါဦးမယ်
သားရယ်... စိမ်းနုက သားသိတဲ့အတိုင်း အရမ်းရိုးတာဆိုတော့...”

“မေမေကလဲဗျာ... ပူစရာမရှိ ရှာကြပြီးပူနေပြန်ပြီ... မေမေစိတ်ပူကမှာ က
သားကိုပူရမှာ... စိမ်းနုက သူ့အဒေါ်အိမ်မှာ နေတာ... မေမေပူကမှာ က သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့
စုနေတဲ့သားကိုပဲပူကမှာ”

“ဒါပေမဲ့ သားကယောက်ျားလေးလေ... နောက်ပြီးတော့သားက
သောက်စားမူးရုတ်လူမှမဟုတ်တာ... လိမ္မာတဲ့မေမေသားကို မေမေကစိတ်ချပြီးသား...
စိတ်မချတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်... စိမ်းနုမဟုတ်တဲ့
တခြားခပ်လည်လည်ကောင်မလေးတွေ နဲ့...”

“မေမေ... ဒီဓာတ်ပြားဟောင်ကြီးကိုပဲ ဆက်ဖွင့်နေမယ်ဆိုရင်တော်

မေမေဆက်ပြီး အမောမခံနဲ့တော့ ... သားကြားရလွန်းလို့ အလွတ်ကို ရနေပြီ ...
မေမေစကားအသွားအလာတွေ က နောက်ဆုံတော့ ဓာတ်ရှင်တွေ ထဲက အကွက်တွေ ချည်းပဲ
... ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲကဖိတ်တာတွေ ရော၊ အကြောင်းသိဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့
ဆိုတာတွေ ရော ရှုပ်နေတာပဲ ... မိဘချင်းသဘောတူလို့ ဇွတ်ပေးစားတယ်ဆိုတဲ့
အကွက်တွေ က ဓာတ်ရှင်တွေ ထဲမှာ တောင် သိပ်ခေတ်မရှိတော့ဘူး မေမေရာ ...
ပြက္ခဒိန်လေးဘာလေးလည်း ပြန်လှန်ကြည့်လိုက်ဦး မေမေရာ ... အခုက နှစ်ထောင့်ရှစ်ခုနှစ်
ရောက်နေပြီ ... မေမေတို့ နိုင်တီးဝွမ်တီးတုန်းက ဖော်မြူလာတွေ ...
အခုဒိတ်အောက်ကုန်ပြီ ”

“ ဘာ ... ဘာပြောတယ် ”

တမင်သက်သက် စ-လိုက်သည့် ဆိုသော်လည်း မေမေ ကတော့ စကားတွေ
ထစ်ယူ သည်အထိပင် ဒေါကန်ကာသွားလည်။

“ မင်းကို ဘယ်သူက ဇွတ်ပေးစားနေလို့လဲ ... စိမ်းနုကို ယူပါ ... ယူပါလို့
ငါကဘယ်တုန်းက ဇွတ်တိုက်တွန်းဖူးလို့လဲ ... သင့်တော် တယ်ဆိုတာကိုပဲ ... ပြော ... တာ
... ယူရမယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မဟဖူးဘူး ... မင်း စကားပြောတာ ကြည့်ပြော ”

ဒေါသတွေ ထွက်တာ “ သားတွေ၊ မေမေတွေ ” သုံးနေရာက “ မင်း ” တွေ၊ “ ငါ
” တွေ ဖြစ်သွားသော မေမေစကားကို နားထောင်ရင်း သူရယ်ချင်သွားရသည့်။

“ စိမ်းနုကို ယူမယ့်အစားတော့ ရန်ကုန်သူလေးပဲ ယူတော့မယ် မေမေရာ ...
မေမေမှာ ရန်ကုန်သူချွေးမမရှိသေးဘူး မဟုတ်လား ... ကိုကြီးက မန္တလေးသူကို ယူထားတယ်
... ကိုလတ်က တောင်ကြီးသူ ... ကိုငယ်က မော်လမြိုင်သူ ... အဲဒီ လို ယူထားကြတော့
မေမေမှာ ချွေးမတွေ က စုံသလောက်ရှိနေပြီ ... လိုတာဆိုလို့ ရန်ကုန်သူတို့၊
မြစ်ကြီးနားသူတို့၊ ဟားခါးသူတို့ပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား ... သား
အခုနေတာကရန်ကုန်မှာ ဆိုတော့ ... ”

“ မသိဘူးဟေ့ ... မသိဘူး ... မင်းဘာသာမင်း ဘယ်ဆီကနဲ့ ပဲ ယူယူ ...

မင်းနဲ့ ပေါင်းရမှာ ... ငါနဲ့ ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး ... အေး ... တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ် ...
စိမ်းနုကို မင်းငြင်းရင် မင်းယူတဲ့ မိန်းမက စိမ်းနုထက်တော့ သာမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ... ဒါပဲ ”

မေမေက “ ဒါပဲ ” ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အမိန့်ချသည်။

“ စိတ်ချမေမေရေ ... မေမေ့ရဲ့ စိမ်းနုထက် အများ ကြီးလှ၊ အများ ကြီး
လိမ္မာပြီးတော့ အများ ကြီးချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချွေးမလှလှလေး တစ်ယောက် မေမေ့အတွက်
သားမရအရရှာခဲ့မယ် ... အရိုး ကြေကြေ၊ အရေခမ်းခမ်း ... ကို ရှာခဲ့ ... ဦး ... မှာ ”

“ ရှာ ရှာ ... အဲဒီ မှာ အရှာမှာ ပြီး မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်နဲ့ တွေ့လို့ ကတော့
ထိုင်ကိုရယ်ပစ်ဦးမယ် ”

မေမေဆိုသော ခပ်ရိုရိုစကားကြောင့် သူရယ် ဖြစ်ပြန်သည်။

“ မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်နဲ့ တော့ အခုထိမတွေ့သေးဘူး မေမေရေ ...
အခုသားတွေ နေတာက အဲဒီ မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်ရဲ့ ညီမ မိန်းမလှ သိန်းမြတဲ့ ...
ချောမှချော ”

“ အေးပါ ... အေးပါ ... မင်း ကိုယ့်အမေကို ကိုယ်ရိုထားဦး ... မိန်းမရတော့မှ
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး လဲဆိုတာ ကြည့်ဦးမယ်ဟေ့ ... ကြည့်ဦးမယ် ”

ပြောရင်း ဂွပ်ခနဲ ဖုန်းချကာသွားသော မေမေ့စကားတို့ကြောင့် သူရယ်၍
သာနေ ဖြစ်သည်။

ခုချိန်ဆို မေမေ တစ်ယောက် စိတ်မကြည့်တကြည်ဖြင့် နီးစပ်ရာလူများ ကို
ငေါက်ငမ်းချင် ငေါက်ငမ်းနေလိမ့်မည်။

တော့ သူရန်ကုန်၌ ရှိနေသည်ကို မေမေသိပ်သဘောမတွေ့လှ။ မေမေက အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သော သူ့ကို သူမနှင့်အတူ ညောင်ရွှေမှာ သာ နေစေချင်သည်။ ရံဖန်ရံခါ ကလေးမှာ သွားနေသော အခါ သူမနှင့်အတူ အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သော သူ့ကိုသာလျှင် ခေါ်သွားချင်သည်။ သူ ကတော့ ကလေးနှင့် ညောင်ရွှေကို ကူးနေရသည်ကို ကြာတော့ပြီးငွေလာသည်မို့ ရန်ကုန်ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ လာနေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝယ်ယူထားသည့်အချိန်မှစ၍ သိပ်မနေ ဖြစ်ခဲ့သော ကွန်ဒိုသည် အခုတော့ သူနှင့်သူ့သူငယ်ချင်းများ အတွက် အလွန်အသုံးဝင် နေခဲ့သည်။ မေမေ ကတော့ ဤကွန်ဒို ဝယ်မိသည်ကို နောင်တရနေ မည် လားမသိ။

“ဟကောင် မင်းမင်း... ဘာတွေ တွေ့နေတာလဲ”

ရုတ်တရက် ပခုံးကို ပုတ်ရင်းဆိုလိုက်သော “သက်နိုင်” ၏ အမေးကြောင့် တွေ့လက်စသူ့အတွေးတို့ လက်စသတ်ကာသွားသည်။

“ငါ့မားသားကြီးဆီက ဖုန်းလာလို့ကွ”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”

“အေးကွာ... မနေ့က စိမ်းနုကို shopping မလိုက်ကူလို့ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းကောတာ... ဟိုကလေးမကလည်း အမြဲတမ်း ကွိုင်ရှာနေတော့တာပဲ... ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

စိတ်တိုတိုဖြင့် စိမ်းနုကို မေတ္တာလှမ်းပို့ ဖြစ်တယ်။

“မင်းကလဲကွာ... သူကလည်း ပြုသေ နာရှာတယ်လို့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ... မင်းမလိုက်လို့ မလိုက်ဘူးပြောတဲ့ဟာ... မင်းကလည်း မင်းပဲ... ဒီလောက်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ shopping အတူသွားရမယ့်ကိစ္စကို အင်တင်တင် လုပ်နေတယ်... တောက်! နေရာချင်းတောင် လဲလိုက်ချင်တယ်”

သက်နိုင်က တက်ကိုခေါက်ရင်း မချင့်မရဲဖြင့်ဆိုသည်။ ။

“နေရာချင်းလဲတော့ကော မင်းကို ဟိုကကြိုက်မှာ လား... မင်းမင်းကို ဟိုကခိုက်တယ်ဆိုတာက မင်းမင်းမှာ က ညောင်ရွှေမြို့ပေါ်မှာ ဟိုတယ်တစ်လုံး၊ အင်းလေးရေထဲမှာ ဟိုတယ်တစ်လုံး၊ ကလောမှာ က ဟိုတယ်တစ်လုံး... ဟိုတယ် သုံးလုံးကြီးများ တောင်ရှိတယ်... မင်းမှာ က ဟိုတယ်မပြောနဲ့... ပိုက်ဆံတောင် တစ်သိန်းပြည့်အောင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ မင်းမင်းရုပ်က အခုမင်းသား ထလုပ်လို ရအောင် ရူပါကဖြောင့်တယ်... မင်းက ဗေလုဝ ရဲ့ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံလောက်တောင် တစ်ပုံလောက်တောင် ပုံလာတာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ နေရာချင်းလဲထားလည်း စိမ်းနုက မင်းကိုရင်ခုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“မင်းပြောလိုက်မှပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘဝင်တွေ တောင် မြင့်ချင်လာပြီ။”

ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး အပြောခံလိုက်ရသော်လည်း စိတ်မဆိုးတတ်သော “သက်နိုင်” က အားမနာတမ်းဆိုသော ဘော်ဒါ ဖြစ်သူ “အောင်ရဲ” ကို အထက်ပါအတိုင်း ပြန်၍ ဆိုသည်။ ။

သန်းမောင် ကတော့...

“တိတ်တိတ်နေကြစမ်း။”

ဟု ဆရာကြီး လေသံဖြင့် ၎င်း၏ အိပ်ရာပေါ်မှ လှမ်း၍ အော်သည်။ ။ ပြီး...

“မင်းတို့ ဒီလိုဆူညံနေတော့ ငါက ဘယ်လိုအနားယူလို့ ရမှာလဲ... ထယ်စောက် စိတ်ညစ်တယ်။”

သန်းမောင်၏ အဆိုကြောင့် အောင်ရဲမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာသွားသည်။ ။ ပြီး...

“ဒီဗေလုဝရဲ့ ရင်ချင်းဆက်အမြွှာညီက တစ်မျိုး။”

အောင်ရဲ၏ အဆိုကြောင့် သန်းမောင်က...

“ဘာကွ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ရေရွတ်သည်။

“သေသေချာချာကြည့်ရင်တော့ ဒီကောင်က ဗေလုဝနဲ့ မတူ နာကြီးတည်ကာ စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ထားရာက ဆက်မတည်နိုင်တော့ဘဲ “ခွီး” ခနဲ ထရယ်သည်။

“ဘယ်သူ ဘာပြောပြော . . . ငါ ကတော့ ထယ်စောက်ပဲ . . . ထယ်စောက်ကနေ တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး”

“အေး . . . ငါတို့ကလည်း မင်းကို ဗေလုဝရဲ့ ရင်ချင်းဆက် အမြှာညီအ ဖြစ်ကနေ တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး”

သက်နိုင်နှင့် သန်းမောင်တို့ တစ်လှည့်စီ ငြင်းခုန်နေကြသည်ကိုကြည့်ရင်း သူတို့ အားလုံးရယ် ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှဖုန်းက မြည် လာသည်မို့ ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ထုတ်ယူကာ ကြည့် ဖြစ်သည်။ ဖုန်းက စိမ်းနုထံမှ ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

“ပြော”

“ကိုမင်းရဲ့ အသံကလည်း ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ကြီးပါလား”

ငွေဆည်းလည်းသံများ ထက် ပိုပြီးချုံသာသော အသံ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ကတော့ ကြားနေကျမို့လို့လားတော့ မသိ။ သိပ်မထူးခြားလှ။

“အေး . . . ငါ ကတော့ ဆောင့်သင့်ရင် ဆောင့်ရမှာပဲ . . . ခပ် ဆောင့်ဆောင့်မှ မကြိုက်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ . . . အန်တီ ဆူထားလို့လား”

“သိပြီးသားကိစ္စကို မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့ ဟာ . . . နင်ကလေ တော် တော် ကို အတိုင်အတာထူတာပဲ”

“အဲမယ် စိမ်းနုက မတိုင်ပါဘူးနော် . . . အန်တီ့ဆီ ဖုန်းဆက် ဖြစ်တော့

အန်တီက ကိုမင်းနဲ့ တွေ့ ဖြစ်သေးလားလို့မေးတာ . . . စိမ်းနုကလည်း မတွေ့ ဖြစ်ဘူးလို့ . . .
. Shopping သွားချင်လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာတောင် လိုက်မကူဘူး . . . မအားဘူး
ထင်တယ်လို့ ပြောပြလိုက်တာ . . . စိမ်းနုကားထဲမှာ မေးလို့ ဖြေတာပဲရှိတယ် . . .
အပိုချွန်တာ ၊ တွန်းတာပါလို့လား ”

“ တော် စမ်းပါ စိမ်းနုရာ . . . ကလေးအကွက်တွေ နင်းမနေနဲ့ . . . နင်
ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာပါ . . . နင် မေမေ့ဆီဖုန်းဆက် ရင် မေမေက ဒါမေးမယ်ဆိုတာ
နင်သိပြီးသား . . . ဒီလိုသိပြီးသား မို့လည်း နင်ဆက်တာ မဟုတ်လား ”

“ မဟုတ်ဘူး . . . အတည်ပြောတာ ”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ငြင်းနေသော စိမ်းနုကို အနီးအနားမှ ရှိနေပါက
သူ့ကိုင်းဆောင့်မိလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ ဒါနဲ့ ငါ့ဆီဘာကိစ္စနဲ့ ဖုန်းဆက်တာလဲ ”

သိပ်စိတ်မရှည်တော့သည်မို့ သူခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် မေးခွန်းထုတ် ဖြစ်သည်။

“ Shopping သွားတာ . . . လိုက်ကူခိုင်းမလို့ ”

“ ဘာ ”

“ စိတ်မလျှော့သေးပါလား ”

ဟု သူတွေ့ : ဖြစ်သည်။ ဘယ်လို ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်မလေးပါလိမ့်။

“ နေ့လယ်စာ ကျွေးပါ့မယ် . . . ဒီမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ နှစ် ယောက် တည်း
ဖြစ်နေလို့ ”

“ နင့်စကားက ဘာလဲဟ . . . နင်ကျွေးမှ နေ့လည်စာကို ငါက စားနိုင်မှာ မို့လား
. . . မလိုက်ဘူးဟာ ”

တမင်ပင် အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာကာ စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ငြင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းနှင့် နှစ် ယောက် တည်း ဖြစ်နေလိုတဲ့ ။ အကြောင်းပြချက်က အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိ ။
တစ်ယောက် တည်းဈေးဝယ်ထွက်နေသူတွေ ဒီခေတ်မှာ တစ်ပုံကြီး ။

“ အဲဒီ သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး . . . ကိုမင်းကလည်း ယောက်ျားလုပ်ပြီး တော့
စိတ်ကောက်တတ်လိုက်တာ . . . အဲဒါကြောင့် လည်း ကိုမင်း မစွံတာ ”

မဆီမဆိုင်ပင် ထဲပဲသော စိမ်းနုနီ စကားကြောင့် “ အောင်မာ ” ဟု သူရေရွတ်
ဖြစ်သွားသည် ။ အဖေက အင်းသား ၊ အမေက ကလေးသူမို့ သူငယ်ငယ်လေး ကတည်းက
ညောင်ရွှေအင်းလေးမှာ တစ်လှည့် ကလေးမှ တစ်လှည့် နေခဲ့ရသည် ။ စိမ်းနုက ကလေးသူ ။
စိမ်းနုတို့ တစ်အိမ်ကျော်က အစ်မကြီး တစ်ယောက် ကို သူစ ဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က အသက်သုံး ၊
လေးနှစ် ခန့် ကွာသော ထိုအစ်မကြီးမှာ ဆိုင်သူရှိပြီးသားမို့ သူနောက်ကောက်ကျခဲ့ဖူးသည် ။
ထိုဆယ်တန်းအောင်ခါစက ခဲမှန်ဖူးသော ကိစ္စကြီးကြောင့် သူရည်းစားမထား ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ
အခုဘွဲ့ရသည်အထိပင် ဖြစ်သည် ။

ဤကိစ္စများ အားလုံးကို စိမ်းနုကသိသည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း တမင် သူ့ကို
နှိပ်ကွပ်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

“ နောက်တာပါ . . . အဟဲ . . . Shopping လိုက်ပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား . . .
မပို့ရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . Shopping မသွား ဖြစ်ရင်လည်း အန်တီနဲ့ ဖုန်းပြောဖို့
အချိန်ပိုရတာ ပေါ့ ”

သူမက စကားမစပ်ဆိုသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သူ့ကိုတမင် ခြိမ်းခြောက်စကား
ဆိုသည် ။ သဘောက ကွန်တော် လိုက်မပို့လျှင် မေမေ့ဆီချွန်မည် ဆိုသည့်သဘော ။
သူမချွန်လျှင် မေမေက ကောပြန်လိမ့်ဦးမည် ။ နားကပူရလိမ့်ဦးမည် ။ ပို့ပြန်လျှင်လည်း သူမ
သွားလေရာ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ခြေတိုအောင်လျှောက်ရလိမ့်ဦးမည် ။

“ လိုက်ကူမယ် မဟုတ်လား ”

ဒီတစ်ခါတော့ အဝီပဲဟု တွက်ထားဟန်တူသော သူမက အပိုင်ကြီး
မေးလိုလာသည် ။ သူ မအင်းချင် အင်းချင်ဖြင့် အင်းလိုက်ရသည် ။

“ အစောကြီးကတည်းက “ အင်း ” ချင်နေတာကို အင်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ”

စိမ်းနုက သူ့ကို မကြားတကြားဖြင့် ငေါတော့တော့ဆိုသည်။ ။

“ ဒါဆို ဆယ်နာရီလောက်လာကြိုမယ်နော် ”

“ အင်း ”

“ ဒါပဲနော် ”

ဟုဆိုရင်း သူမ ဖုန်းချကာသွားသည်။ ။

“ အင်း . . . ပြီးရင်း အင်းနေတော့တာပဲ . . . ကံကောင်းတယ်ကွာ . . .

မင်းမင်းတို့များ ကျတော့လည်း ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် . . . ငါတို့များ ကျတော့လည်း Shopping ကို ခြေတိုအောင်လိုက် ကူချင်တာတောင် ခေါ်မယ့်လူကမရှိဘူး . . . တောက် ! စိတ်နာတာ ”

သန်းမောင်၏ စကားကြောင့် မရယ်ချင် ရယ်ချင်ဖြင့် ဟက်ခနဲ သူရယ် ဖြစ်သည်။

။ သန်းမောင်တို့အမြင်မှာ ကံကောင်းခြင်းဟု ဆိုသော်လည်း သူ့အတွက်မူ ကံဆိုးခြင်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ။

“ ကဲ ကဲ . . . . အရှုပ်ထုပ်က ဆယ်နာရီလာကြိုမှာ ဆိုတော့ ရေချိုး တော့မှ ဖြစ်မယ် ”

ကိုးနာရီခွဲနေပြီ ဖြစ်သော တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သက်နိုင်တို့ သုံးကောင်ကြောင့် နာခေါင်းရှုံ့သွားကြသည်ကို သူ မမြင်ချင်ယောင်ပင် ဆောင်လိုက်သည်။ ။ သူတို့ အမြင်မှာ တော့ “ ဒီကောင် ပဲများ နေတယ် ” ဟု ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မည်။ ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတကယ်ပင် စိမ်းနုအပေါ် ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။ ။

ရေချိုး ရင်း သက်ပြင်းကိုသာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ချဖြစ်သည်။ ။

ဆယ်

နာရီ အတိမှာ ဖုန်းက မြည် လာသည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ ဖုန်း ဖြစ်ကာ နေသည်။

“ဟဲလို ”

“ကိုမင်း . . . . စိမ်းနုတို့ အောက်မှာ ရောက်နေပြီ ”

“ဪ . . . အေး . . . . ငါ ဆင်းခဲ့မယ် ”

သင့်တင်တဲ့ အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ထားသော သူ့ကို ကြည့်ရင်း အောင်ရဲက ကျန်နှစ် ယောက် ကို လက်တို့ရင်း မေးငေါ့ ပြသည်။

“မလိုချင်လို့သာ တော် တော့တယ် . . . . ဝတ်ထား စားထားတာ မင်းသားရှုံးတယ် ”

အောင်ရဲ၏ အဆိုကို သက်နိုင်က “ဟုတ်ပ ” ဟု ထောက်ခံ သည်။

“ဟ . . . . ငါက ဒီလိုမဝတ်လို့ စွပ်ကျယ်နဲ့ ဘောင်းဘီတို ဝတ်သွားရမှာ လား . . . . ငါဝတ်တတ်သလို ဝတ်တာကွ . . . . လိုက် အာမနေနဲ့ အာရုံနောက်တယ် ”

တမင်ပင် မျက်နှာကို တည်ရင်း ဟောက်လိုက်သော အခါ သကောင့်သား သုံးကောင်က . . . .

“လေသံက . . . .လေသံက ”

ဟု ရွတ်သည်။ သူ ၎င်းသကောင့်သား သုံးကောင်ကို ကြည့်မနေတော့ပဲ တိုက်ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့ ဖြစ်သည်။

“ကြာလိုက်တာ ”

ကားအနီးကို ရောက်ရောက်ချင်း စိမ်းနုက အပြစ်တင် စကားဆို သည်။

“တိုက်ရဲ့ လေးလွှာကနေ ဆင်းလာရတာ ဟ . . . . ငါတို့ ကွန်ဒိုရဲ့ ဓါတ်လှေကား ပျက်နေလို့ . . . . ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတာ မမေးတော့ဘူး . . . . တစ်ခါတည်း အပြစ်တင်ဖို့ပဲ သိတယ် ”

“ အစောကြီး ကတည်းက မြေညီထပ် ဝယ်ထားပါလား ”

စိမ်းနုကလည်း ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်၍ ဆိုသည်။

“ နင်တို့လို ပိုက်ဆံမရှိလို့ပေါ့ ဟ . . . . တတ်နိုင်ရင် လုံးချင်းနဲ့ ပဲ ဘယ်သူမဆို နေချင်တာပေါ့ ”

“ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကပ်စေးနဲ့ရင် နဲ့တယ်ပေါ့ ”

“ စိမ်းနု . . . . နင် ငါ့ကို ကန့်လန့်တိုက် စကားတွေ ပြောချင်လို့ ခေါ်တာလား . . . . အဲဒါကြောင့် နင့်နောက် ငါမလိုက်ချင်တာ ”

စိတ်ခပ် တိုတိုဖြင့် သူရေရွတ်တော့မှ စိမ်းနုက “ ဟီး ” ခနဲ ထရယ်သည်။
ပြီးတော့မှ ဇက်ကိုပုရင်း . . . . .

“ ကိုမင်း . . . . အဲဒီ လို စိတ်တိုနေရင် ကြည့်ကောင်းလို့ တမင် စတာ ”

သူမ ကြည့်ကောင်းအောင်လို့ ပဲ သူက စိတ်အမြဲ တိုပြရမလို ဖြစ်ကာ နေသည်မို့ စိမ်းနုကို “ အရူးမ ” ဟု သူရေရွတ် ဖြစ်သည်။

ကားတံခါးကို ဖွင့်ရင်း သူဝင်ထိုင်သော အခါမှ ကားနောက်ခန်းမှာ လူ တစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့မှ ကောင်မလေး တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူလေးဖြင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေတာ တွေ့ ရသည်။ စိမ်းနုက ထိုကောင်မလေး၏ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်လုံး အပြူး သာ ကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြောင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေ ဖြစ်ကြသော သူတို့ နှစ် ယောက် ကို ကြည့်ကာ “ အဟမ်း အဟမ်း ” ဟု ချောင်းကို လုပ်ဆိုးသည်။

“ ငါက နင် တစ်ယောက် တည်း အောက်မေ့လို့ . . . . ကားနောက်ခန်းမှာ

လူရှိနေတော့ အံ့သြသွားတာ ”

မျက်နှာကို ရှေ့တူရှုသို့ ပြန်လှည့်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ဆို ဖြစ် သည်။ ။

“ ကားအပြင်ဘက်မှာ လူ တစ်ယောက် ထွက်ရပ်နေတာနဲ့ ပဲ ကားထဲမှာ လူမရှိတော့ဘူး ထင်နေလို့လား . . . . အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ . . . . လေ့လာပါ . . လို့ . ”

“ နင်က ကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားပြီး ငါ့ကိုဆီးပြီး ရန်လုပ်နေတော့ ငါလည်း သတိမထားလိုက် မိဘူးပေါ့ဟ ”

“ တော် ပါ . . . . ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာမှု အားနည်းရင် နည်းတယ် ပေါ့ ”

“ အေးပါဟာ . . . . ပြော ပြော . . . . နင်ပြောချင်သလိုသာ ပြောတော့ ”

တမင်ပင် လူကို ကန့်လန့် တိုက်နေသည်မို့ ခပ်ရွတ်ရွတ် ဆို ဖြစ်သည်။ ။

“ တွေ့ လား တွေ့ လား . . . . ကိုမင်းက စိတ်တိုရင် ပိုကြည့် ကောင်းတယ် ”

စိမ်းနု၏ စကားကို ကြားရတော့မှ . . . .

“ ဪ . . . . တမင်ငါ့ကို ဆွဲနေတာကိုး ” ဟု တွေ့ : ဖြစ်တော့သည်။ ။

စိမ်းနုက သူ့စကားနှင့် သူ သဘောကျကာ “ ခွီး ” ခနဲ ရယ်သည်။ ။ ပြီးမှ . . . .

“ ဪ . . . . မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မေ့နေတယ် . . . . ကိုမင်း . . . ဒါ စိမ်းနုရဲ့ သူငယ်ချင်း မိုးယုနွေးတဲ့ . . . . မိုးယု . . . . ဒါ ကိုမင်းမင်း တဲ့ . . . . နင် စိတ်တိုနဲ့ မျောက်ညို ကာတွန်း ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား . . . . သူက အဲဒီ ထဲက ဦးစိတ်တို ပေါ့ဟာ . . . . ဘာ ဖြစ်လိုကလဲ ဆိုတော့ . . . . မြင်တဲ့အတိုင်း ပဲ . . . . အမြဲတန်း စိတ်တိုနေတာ ”

ပြောရင်း စိမ်းနုက ရယ်သည်။ ။

“ မိုးယုရေ . . . . အစ်ကိုက ဦးစိတ်တို ဆိုရင် သူက မျောက်ညိုဆိုတာ သိတယ်မို့လား ”

“ အောင်မာမာ . . . . ကိုမင်းနော် ”

သူ့စကားကြောင့် မိုးယုန္ဓေးက ရယ်သည်။ စိမ်းနုက စိတ်ဆိုးချင် ယောင်
ဆောင်သည်လား။ တကယ်စိတ်ဆိုး သည်လား မသိသော အမူအရာဖြင့် သူ့ကို နောက်ခန်းမှ
လှမ်းဆိတ်သည်။

“အား... နာတယ်ဟာ ... ငါ လိုက်မကူပဲ နေလိုက်မှာ နော် ”

သူ့စကားကြောင့် စိမ်းနု ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“လိုက်မကူရင် အန်တီ့ဆီ လှမ်းတိုင်မှာ ပေါ့ ... ကဲပါ ... ဒဂုံစင်တာကို မောင်း
... ကိုမင်းကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူး ... ဟုတ်ပြီ လား ”

ကလေး တစ်ယောက် ကို လူကြီး တစ်ယောက် က ဆိုသလို လေသံမျိုး ဖြင့်
သူမက ဆိုသည်။ သူ့ကားကို ပြည်လမ်းပေါ်မှာ စိတ်အိုက်အိုက် ဖြင့် မောင်းနေရင်း “
မျက်ဝန်း ခပ်လက်လက် တစ်စုံ “ ကို ထပ်လှည့် မကြည့်ရပါဘဲ မှတ်မိကာ သွားသည်။

ဒဂုံ

စင်တာ သို့ ရောက်သော အခါ ကားကို ပါကင်ထိုးပြီး သုံးယောက် သား
စင်တာထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ဆိုင်ဝင် ၊ တစ်ဆိုင်ထွက် ဝယ်နေကြသော သူမတို့ နှစ် ယောက် နောက်ကို
လိုက်နေရသည်ကို ပျင်းရိလာသည်။ မိန်းကလေး အယတ်အစား ဆိုင်ရှေ့ တစ်ခါတစ်ရံ
ဆိုင်ထဲထိ ဝင်ရသည်က သူ့အတွက် စိတ်မသန့်လှ။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အရောက်မှာ တော့ စိမ်းနုရော ၊ မိုးယုန္ဓေးပါ ဂါဝန် အင်္ကျီ
တစ်ထည်ကို ဖြိုင်တူ လက်ညှိုး ထိုးရင်း “ လှတယ်တော့ ” ဟု လှတယ် တော့ဟု ဆိုသည်။

သူမတို့ နှစ် ယောက် လက်ညှိုး ထိုးသည့် အင်္ကျီ ကို သူ လှမ်းကြည့် မိတော့
သိပ်မထူးခြားသလို ခံစားရသည်။

“ မိုးယု ... နင်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား ”

“ အေး ”

“ ငါလည်း ကြိုက်တယ် . . . . ဒီလိုလုပ် . . . .ငါတို့ ဝတ်ကြည့်ရ အောင် . . .

အဆင်ပြေတယ် ဆိုရင် ဟိုကောင် ဒေလီမွေးနေ့မှာ ငါတို့နှစ် ယောက် ဆင်တူ ဝတ်သွားလို့ ရတာ ပေါ့ ”

“ ကောင်းသားပဲ ”

နှစ် ယောက် သား အတိုင်အဖောက် ညီစွာ ဖြင့် ဆိုကြရင်း သူ့ကို နှစ် ယောက် စလုံးက အားနာသလို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီး မိုးယုကပင် . . . .

“ ဒီတစ်ထည် ဝယ်ပြီးရင်တော့ ပြီးပါပြီ . . . . ပျင်းနေပြီလား ” ဟု မေးသည်မို့ . . .

“ ရပါတယ် ”

ဟု သူ ဖြေ ဖြစ်သည်။

“ မေးမှ မေးရက် ပလေတယ်ဟ ” သူတွေ မိသည်။ စိတ်မပါသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေရသည်ထက် ပျင်းစရာကောင်းသော ကိစ္စ မရှိမှန်း မသိ၍ မေးသည်လား။ သိသိနှင့် မကောင်းတတ်၍ မေးသည်လား မသိ။ စိတ်ချင် ပေါက် သွားသည် ကတော့ အမှန်။

“ ငါ အရင် ဝတ်ကြည့်လိုက် မယ်နော် ”

ဟု ဆိုရင်း စိမ်းနုက ဂါဝတ်ကို ကိုယ်ရင်း Fitting room (အဝတ်လဲခန်း) ထဲဝင်ကာ သွားသည်။

“ ကိုမင်း ခဏလေးနော် ”

ဟု သူ့ကိုပါ လှည့်ပြီး ဆိုသွားသော စိမ်းနုဝင်သွားသည့် အခန်း၌ တံခါးမှ “ စီစီတီဒီ (CCTV) ကင်မရာ လုံးဝ တပ်မထားပါ ” ဆိုသော စာတမ်းကို ဘာရယ်မဟုတ် ကြည့် ဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ စိမ်းနုက စောစောက သူမ ယူဝင်သွားသော ဂါဝန်ကို

ဝတ်ထားလျက်နှင့် ပင် Fitting room တံခါးကိုဖွင့်ကာ မိုးယုနွေးကို လှမ်းခေါ် သည်။

လိုက်ကြည့်နေခြင်း မဟုတ်သော်လည်း Fitting room ဘက် မျက်နှာမူ၍ မနေသင့်သည်မို့ ဆိုင်မှ စာရေး မလေး လာချပေးသော ထိုင်ခုံမှာ ပင် Fitting room ကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေ ဖြစ်သည်။

အချိန် အတော် ကြာတော့ စိမ်းနု သူ့ရှေ့ကို ရောက်ကာလာ သည်။

“ ပျင်းနေပြီလား ကိုမင်း ”

“ လာပြန်ပြီ တစ်ယောက် “ ဟု သူတွေ ဖြစ်သည် ”

“ ပျင်းတာပေါ့ဟ ... ပျင်းတာမှ ပြောမပြတတ်အောင်ကို ပျင်းနေတာ ”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပင် ဆို ဖြစ်သော သူ့စကားကို စိမ်းနုက “ ပြက်လုံး ” တစ်ခု ကြားလိုက်ရ သလိုမျိုး သဘောထားဟန် တူသည်။ ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း ...

“ ပြီးတော့မှာ ပါ ”

ဟု ဆိုသည်။

ခဏ ကြာသော အခါ မိုးယုနွေးပါ သူတို့ နှစ် ယောက် နားကို ရောက်ကာ လာသည်။ စိမ်းနုက ...

“ ဝုဏ္ဏလား ”

ဟု လှည့်ကာ မေးသည်။ သူ၏ ကျောဘက်မှာ ရှိနေသော မိုးယုထံမှ ...

“ အင်း ” ဟုသော အဖြေကို ကြားရသည်။

မီးပုံးပျံလိုလို လုံးတုံးတုံးကြီးဟု သူမြင်သော ၎င်း ဂါဝန်နှစ် ထည်ကို “လှလှချည်ရဲ့ ” ဟု ဆိုကာ သူမတို့နှစ် ယောက် ဝယ်ကြသည်။

“ ဒီဂါဝန် နဲ့ ဝတ်ဖို့ ဖန်စီ ဆွဲကြိုး လေးတွေ ရှာဦးမှပဲ ”

စိမ်းနုထံမှ ထွက်လာသော စကားကြောင့် သူ စိတ်လေကာ သွားရ သည် ။
စောစောကပဲ သူမက “ ပြီးတော့မှာ ပါ ” ဟု ဆိုခဲ့သည်ကိုး ။ ပြီးတော့ မယ် ဆို၍
ဝမ်းသာသွားမိသော စိတ်တို့က ဝန်းခနဲ အပေါ်ရောက်ပြီးမှ ပြန် ပြုတ်ကျသည် ။ စင်တာ
တစ်ခုလုံးလည်း နံ့ နေပြီမို့ ဝင်စရာဆိုင်က မရှိ တော့ ။

မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာသွားသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း စိမ်းနုက ဟီးခနဲ ရယ်ကာ
မျက်နှာချိုသွေးသည် ။

“ ဒီ စင်တာမှာ ကတော့ ပြီးသွားပြီ . . . . ဟိုလေ . . . . ယုဇန ပလာဇာ မှာ
ဖန်စီဆွဲကြိုး လေးတွေ ဝယ်ပြီးရင်တော့ ပြီးပြီသိလား ”

“ မသိဘူးဟေ့ . . . .မသိဘူးဟ ”

ဟု ထအော်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရသည် ။

“ ဒီနေ့ ဈေးဝယ်လို့ရော ပြီးဦးမှာ လား စိမ်းနု . . . . . နင်တို့နှစ် ယောက်
ကြည့်ရတာ ပါတဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်မှ ဈေးဝယ်ရပ်မယ့် သဘော လား ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသော အခါ စိမ်းနုက . . . . .

“ အဟဲ ”

ဟု ရယ်သည် ။ မိုးယုနွေးလည်း စိမ်းနုကဲ့သို့ ခက်ရှက်ရှက်ဖြင့် ပင် ရယ်သည် ။
ခွက်ခနဲ ဝင်သွားသော မိုးယုနွေး၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်မှ ပါးချိုင့်ကို ဖျက်ခနဲ သူမြင်လိုက်ရသည်
။ “ လှတော့ အတော် လှတယ် ဟ ” ဟု သူတွေ့ ။ ဖြစ်သည် ။ စောစော ကတော့ ၎င်းပါးချို
ငိုငယ်လေး သူမမှာ ရှိမှန်း သူ သတိမထားမိခဲ့ ။

ယုဇနပလာဇာဆီ ကားကိုမောင်းလာရင်း ဘာရယ်မဟုတ် လက်မှနာရီကို
ပင့်ကာ ကြည့် ဖြစ်သည် ။

“ ကိုမင်း ဗိုက်ဆာနေပြီလား ”

စိမ်းနု၏ အမေးကို . . . . .

“ မဆာပါဘူး ”

ဟု သူဖြေ ဖြစ်သည်။ ။

“ မသိပါဘူး . . . . . နာရီကြည့်နေတော့ ဗိုက်များ ဆာနေပြီလားလို့ ”

“ နာရီကြည့်တိုင်း ဗိုက်ဆာရမှာ လား ” ဟု သူစိတ်ပေါက်ပေါက် ဖြင့် တွေး ဖြစ်သည်။ ။ အလကားနေရင်း မိဘပိုက်ဆံ ဖြုန်းနေကြသော စိမ်းနု တို့ နှစ် ယောက် ကို ဘယ်လိုများ နှိပ်ကွပ်လိုက်ရပါ့ဟု သူတွေး : ဖြစ်သည်။ ။

“ နင်တို့ ပိုက်ဆံကို ဒီလိုသုံးပုံ ဖြုန်းပုံနဲ့ ကတော့ . . . . . ယောက်ျား ရရင် အရိုက်ခံရမှာ ကျိန်းသေတယ် ”

“ ဪ . . . . . ဒါလေးများ . . . . . ရိုက်တတ်တဲ့ လူမျိုး ဆို မယူဘူးပေါ့ ”

မိုးယုနွေးက မျက်နှာကို ချိုရင်း ရွတ်နောက်နောက် ဖြေသည်။ ။

“ မိုးယုကလဲ . . . . . အဲဒါတွေ ကြုံတွေ့မိလို့ ယောက်ျားမယူ ဘူး . . . . . အပျို ကြီးပဲလုပ်မှာ လို့ ဖြေလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး . . . . . ဘာရယ်ညာရယ် တော့မဟုတ်ဘူး . . . . . လူရှိန်တာပေါ့ ”

စိမ်းနုက “ ခွီး ” ခနဲ ရယ်ရင်း ဆိုသည်။ ။

“ သဘော ကတော့ နင်တို့ နှစ် ယောက် အပျိုကြီး လုပ်မယ့် အစီ အစဉ် မရှိဘူး ဆိုပါတော့ ”

“ မရှိတာ ”

သူ့အမေးကို သူမတို့ နှစ် ယောက် က ပြိုင်တူဖြေသည်။ ။ ပြီး သူမတို့ ဘာသာ သူမတို့ သဘောကျကာ ရယ်ကြသည်။ ။

“ ဒါပေမယ့် နင်တို့ နှစ် ယောက် ရဲ့ နဖူးရေ၊ ခူးရေကြည့်ရတာ အပျိုကြီး ဖြစ်ကြမယ့် လက္ခဏာပဲဟ . . . . . သေချာတယ် . . . . . နင်တို့ နှစ် ယောက် ကို ကြိုက်မယ့်သူ

ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး . . . . . ရှိခဲ့ရင်တောင် နင်တို့ရဲ့ အသုံးအဖြုန်းကို ကြည့်ပြီးတော့ ထားခဲ့မှာ သေချာတယ် ”

“ ဘယ်ကလာ ကြိုက်မယ့်လူ မရှိရမှာ လဲ . . . . . စိမ်းနု ငါတို့ ဘယ်လောက်စွဲလဲ ဆိုတာ ပြောပြလိုက်စမ်းပါဟာ ”

မိန်းကလေးများ ၏ ထုံးစံအတိုင်း “ ကြိုက်မယ့်လူမရှိဘူး ” ဟု အပြောခံရသည်နှင့် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတတ်သူများ ထဲတွင် သူမတို့ နှစ် ယောက် လည်း ပါသည် ။

မိုးယုနွေးက စိမ်းနုကို “ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ ” ဟု မခံချိုမခံသာဖြင့် ဆိုသည် ။

“ ပြောရင်လည်း ကြွားရာကျဦးမယ် . . . . . စိမ်းနုနဲ့ မိုးယုတို့ ဆီ Propose လုပ်လို့ ရောက်လာကြတဲ့ စာတွေ ကို ပိဿ ၁ချိန်နဲ့ ရောင် :စား ရင်တောင် စီးပွား ဖြစ်လောက်တယ် . . . . . တစ်နေ့တစ်နေ့ လာလာပို့ကြတဲ့ ပန်းစည်းတွေ ကို ဖြန့်လိုက်ရင် ပြင်ဦးလွင်က ကန်တော် ကြီးပန်းခြံ ထဲက ပန်းခင်းလောက် များ တာ ”

“ ဒါတောင် နင်တစ်ဝက် လျှော့ပြောထား သေးတယ် မဟုတ်လား ”

တမင်ပင် ရွဲ့၍ ဆိုလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် စိမ်းနုရော မိုးယုနွေးပါ ရယ်သည် ။ နောက်ကြည့်မှန်မှ မြင်နေရသော မိုးယု၏ ဘယ်ဖက်မှ ပါးချိုင့်သည် ဖျတ်ခနဲ သူ့ရင်ကို ခုန်သွားစေသည်မို့ သူ ကမန်းကတန်း အာရုံကို ပြောင်း ဖြစ်သည် ။

“ တကယ်တော့ နင်တို့ အမြင်မှာ :နေကြတာဟာ ”

“ ဘယ်လိုမှာ :တာလဲ ”

သူ့အဆိုကြောင့် မိုးယုနွေးက ဘယ်လိုမှာ :တာလဲ ဟု ထောက် သည် ။

“ နင်တို့နေတဲ့ အိမ်က အမှိုက်ပုံနဲ့ နီးတော့ အမှိုက်ကားတွေ က အမှိုက် လာပစ်ကြရော . . . . . အဲဒီ မှာ နင်တို့က အမှိုက်ပုံထဲက စာတွေ အိပ် တွေ ပန်းခြောက်တွေ ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် ရာကနေ တကယ့် အ ဖြစ်အပျက်လို့ ထင် သွားကြရော . . . . .

နောက်ပိုင်းတော့ အမှိုက်ကားက အမှိုက်လာပြစ်တိုင်း နင်တို့က နင်တို့အတွက် Propose လုပ်တဲ့ စာအိပ်တွေ၊ ပန်းစည်းတွေ လို့ ထင်ပြီး ဘဝင်တွေ မြင့်ကုန်ကြရော . . . . .
.တကယ်တော့ နင်တို့က အမြင်မှားနေရုံတင် မဟုတ်ဘူး . . . . . ဘဝင်ရူးပါ ရူးနေကြတာ . . .
. . အခုအချိန်မှာ စိတ် ရောဂါ အထူးကုနဲ့ ပြရင်ပြ မပြရင် ပိုဆိုးသွားနိုင်တယ် ”

“ ကိုမင်းနော် ”

ပြောရင်း တဟားဟားရယ်သော သူ့စကားကြောင့် စိမ်းနုက “ ကိုမင်းနော် ” ဟု ထအော်သည်။ ။

“ မ ဖြစ်နိုင်တာတွေ ကို စိတ်ကူးယဉ်တယ် ဆိုပေမယ့် သိပ် စိတ် ကူးယဉ် လွန်းရင်လည်း ဂေါက်သွားရော . . . . ဒီတော့ အမှန်တရားကို အမှန်တရားကို လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားကြ . . . . . ဥပမာ ဪ . . . . . ငါတို့ နှစ်ယောက် Shopping တွေ ထွက် . . . . . အဝတ်အစားသစ်၊ အသုံး အဆောင်သစ်တွေ နဲ့ လှအောင် ဘယ်လောက်ပဲ နေနေ . . . . . ဘယ်သူမှလဲ မကြိုက်ကြပါလား . . . . . အေးလေ . . . . . ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်ပြင် နဂိုမရှိ တော့လည်း နဂိုင်း မထွက် ဘူး ဆိုတာမျိုး ပေါ့ဟာ ”

ပြောရင်းက တဦးဦးရယ်သော သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမတို့နှစ်ယောက် ပါ အောင့်သက်သက်ဖြင့် လိုက်ရယ်ကြသည်။ ။

“ ဒါနဲ့ စကားမစပ် စိမ်းနုသာ မခေါ် ဖြစ်ရင် ကိုမင်း ဘယ်သွားဖို့ စီစဉ်ထားလဲ ”

ရုတ်တရက် ဖြတ်မေးသော စိမ်းနု၏ ရှေ့စကားနှင့် အဆက်အစပ် မရှိတဲ့ မေးခွန်းကြောင့် သူ့ကြောင့် သွားရသည်။ ။

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းတာလား ဟု တွေးရင်း နှိပ်ကွပ်ရန် စကားလုံးတွေ ကို အပြေးအလွှား စဉ်းစား ဖြစ်သည်။ ။

ဖျက်ခနဲဆို အင်တာနက်ထဲမှ ဟာသတစ်ခုကို သူ သတိရမိ သည်မို့ . . . . .

“ ငါ ဒီနေ့ တိရစ္ဆာန်ရုံ သွားမလို့ စဉ်းစားထားတာ ”

“ တိရစ္ဆာန်ရုံ ”

“ ဘာလဲ အမျိုး တွေ ကို သွားကြည့်မလို့လား ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ စိမ်းနုက တိရစ္ဆာန်ရုံဟု သံယောင်လိုက်သည် ။ မိုးယုနွေးက အမျိုး တွေ သွားကြည့်မလို့လားဟု ဆိုသည် ။

ခွင်က အထူးတလည် ပြင်ဆင်စရာ မလိုဘဲ ဝင်ကာလာ သည် ။

“ ငါက တိရစ္ဆာန်ရုံ သွားပြီး မျောက်ကြည့်မလို့ ဟ . . . . . ဒါပေ မယ့် အခုတော့ သွားစရာ မလိုတော့ဘူး . . . . . နင်တို့နှစ် ကောင် မြင်နေရတာ နဲ့ ငါ့ အာသီသ ပြေသွားပြီ ”

“ ဘာ ”

“ မိုးယုတို့ကို မျောက်နဲ့ နှိုင်းလိုက်တာလား ”

စိမ်းနုက “ ဘာ ” ခနဲဆိုရင်း ဒေါသတပိုင်းဖြင့် ကြောင်အအ ဖြစ်သွားချိန်မှာ မိုးယုက အထက်ပါအတိုင်း အောင့်သက်သက်ဖြင့် ထမေး သည် ။

“ နှိုင်းစရာလား ဟ နင်တို့နဲ့ မျောက်နဲ့ နှိုင်းလို့ ဘယ် ဖြစ်ပါမ လဲ ”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် “ အခုမှ လာဖားမနေ နဲ့ ” ဟူသော သဘောဖြင့် စိမ်းနုတို့ နှစ် ယောက် က မျက်စောင်းထိုးသည် ။

တကယ်တော့ သူ့စကားက ဆုံးသေးသည် မဟုတ် ။

“ နင်တို့ကို မျောက်နဲ့ နှိုင်းရင် မျောက်သိက္ခာ ကျမှာ ပေါ့ ဟ ”

“ ဘာ ”

“ ကိုမင်း စုတ်နော် ”

မိုးယုနွေး၏ “ ဘာ ” ဆိုသော အာမေဒိုတ် သံအဆုံးမှာ စိမ်းနုက “ ကိုမင်း စုတ်နော် ” ဟု ဆိုရင်း ရှေ့မှကားမောင်းနေသော သူ့ကို ဆွဲကာ ဆိတ်သည် ။ ပြီး နှစ် ယောက် စလုံး နှုတ်ခမ်းကြီး စုကာ သူ့ကို စကားမပြော တော့ ။

“ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ခုခု ကျွေးဦးမှပဲ . . . . . တိရစ္ဆာန်ရုံ သွားစရာ မလိုတော့ ငွေကုန်၊ အချိန်ကုန် သက်သာသွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ဟာ ”

ရယ်ကြီကြီဖြင့် ဆိုသော သူ့စကားကို သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံး မတုန်ပြန်ကြ တော့။

ယုဇနပလာဇာမှာ ကားပတ်ကင် ထိုးပြီးသည်နှင့် တဖြိုင်နက် သူမတို့နှစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲ ဆင်းကြသည်။

“ ကိုမင်း စောင့်နေမှာလား . . . . . လိုက်ခဲ့မှာလား ”

မလိုက်တော့ပါဘူး . . . နင်တို့ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မယ် ဆိုတာပဲ ပြောခဲ့လေ . . . . . ငါ့ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုင် သွားလည်စရာ ရှိသေးတယ် ”

စိမ်းနု၏ ဘောက်ဆတ်ဆတ် အမေးကို သူ ပြန်၍ ဖြေ ဖြစ်သည်။
သူ့စကားကြောင့် မိုးယုနဲ့ စိမ်းနုက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်သည်။ ပြီး
စိမ်းနုက သူ၏ လက်မှ နာရီကို ပင့်ကြည့်ရင်း . . . . .

“ နာရီဝက်လောက် ပြန်ဆုံ မယ်လေ စိမ်းနု ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ”

“ အေး ဟုတ်ပြီ ”

စိတ်ဆိုးပြေသေးဟန် မတူသော စိမ်းနုတို့ နှစ်ယောက်က မျက်စောင်းကိုယ်စီ ထိုးရင်း ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားသည်။

သူလည်း ဘော်ဒါ၏ Handset ဆိုင်ဘက်ထွက်ခဲ့ ဖြစ်သည်။ ။ ဘော်ဒါနှင့်အတူ အသစ်ရောက်သော GSM - WCDMA - CDMA - Handsetများ အကြောင်း ထိုင်ပြောနေကြရင်းက အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ကာလာသည်။ ။

“ ဒါနဲ့ အခုတလော အရောင် :အဝယ်ဘယ်လိုလဲကွ ”

“ မဆိုးပါဘူး... ရောင် :အား နည်းနည်း လေးတက်လာတယ် ”

ဘော်ဒါက မေးစေ့ကိုပွတ်ကာ စဉ်းစားရင်းဆိုသည်။ ။ ပြီး

“ အခု မင်း တစ်ယောက် တည်းလာတာလား... ဟိုကောင် သက်နိုင်တို့.

မပါဘူးလား ”

သူငယ်ချင်း၏ အမေးကို သူခေါင်းရမ်းပြု ဖြစ်သည်။ ။ ဟိုကောင်တွေ မပါဟူသော သဘော။ ။

“ တစ်ယောက် တည်းလာတာတော့ မဟုတ်ဘူး... ကောင်မလေး နှစ် ယောက် ကို လိုက်ကူတာ ”

“ ဟိုကိရားပါး... ကောင်မလေးနှစ် ယောက် ဟုတ်လား... ငါ့ကောင် တယ်ကြီးပွားနေပါလား ”

သူငယ်ချင်း၏ စကားကြောင့် သူရယ်ချင်သွားရသည်။ ။

“ ကြီးပွားလား၊ မကြီးပွားလားတော့ မသိဘူးဟေ့... ဒဂုံစင်တာမှာ ခြေတိုအောင်လိုက်နေရလို့... ဒီရောက်တော့ အလီမ္မာ သုံးပြီး မင်းဆိုင်မှာ လာနှပ်နေတာ... သူတို့ ဈေးဝယ်သလောက်သာ လိုက်နေရလို့ ကတော့ ညောင်းလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း ”

“ ဟ... မင်းကလဲ... သူတို့ကြောင့် ညောင်းတာဆိုတော့ သူတို့ပြန်နှိပ်ခိုင်း၊ နင်းခိုင်းပေါ့ကွ ”

“ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ . . . လည်မျိုကိုတက်နင်းလိုက်လို့ မင်း သူငယ်ချင်း မိန်းမ မရဘဲ ဘဝကူးနေရဦးမယ် ”

ပြောရင်းဆိုရင်း နှစ် ယောက် သားရယ်နေကြတုန်းမှာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကထမြည် သည် ။ ကြည့်လိုက်တော့ စိမ်းနု၏ ဖုန်း ။

“ ဟဲလို . . . ကိုမင်း ”

“ အေး ပြော ”

“ စိမ်းနုတို့ . . . ဆိုင်ကစောင့်နေမယ် . . . သိတယ် မဟုတ်လား . . .
ဟိုတစ်ခါကကထိုင်တဲ့ ဆိုင်လေ ”

“ အေး . . . သိတယ် ”

“ ဟုတ်ပြီ . . . ဒါဆို အဲဒီ ဆိုင်မှာ ပဲ စောင့်မယ်နော် ”

“ အေး အေး ”

ဖုန်းကို အိတ်ကပ်ထဲပြန်ထည့်သော အခါ သူငယ်ချင်းက ပြုံး စိစိဖြင့် ကြည့်သည်

။

“ ဘယ်လိုလဲ သက်တော် စောင့်ကြီး ”

“ ငါ ခိုးတော့မယ် ”

“ အေးပါကွာ . . . ဟိုက ဖုန်းနဲ့ လှမ်းခေါ်နေပြီဆိုတော့ ငါ့ဆိုင်မှာ
ဘယ်ဆက်ထိုင် ချင်တော့မှာ လဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ကဲ ကဲ ငါလစ်ပြီ ”

“ အေး အေး ”

ဘော်ဒါကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ စိမ်းနုတို့စောင့်နေမည် ဆိုသော
စားသောက်ဆိုင်ဆီ လျှောက်ခဲ့ ဖြစ်သည် ။

ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်တော့ မရွှေ့ချာက လက်လှမ်းပြသည်။ ။

“ ကဲ . . . ကိုမင်း ဘာစားမလဲ . . . စိမ်းနုတို့က မှာ ပြီးပြီ ”

ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်သော သူ့ကို စိမ်းနုကဆိုသည်။ ။

“ နင်တို့ ဘာမှာ ထားလဲ ”

“ မြေအိုးထမင်း . . . ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ”

စိမ်းနုက သူ့အမေးကိုဖြေပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။ ။

“ ငှက်ပျောသီးဖျော်ရည် ၊ ငှက်ပျောကြော်တို့ ၊ ငှက်ပျောသီး ဆွန့်မကင်းတို့များ
မှာ ထားသလားလို့ ”

“ ဘာကိစ္စမှာ ရမှာ လဲ ”

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ဟန်မတူသော စိမ်းနုက အူကြောင်ကြောင် ဖြင့်
ပြန်၍ မေးသည်။ ။ မိုးယုန္တ ကတော့ သဘောပေါက်ဟန်တူသည်။ ။ စိမ်းနုကို
အသာလက်ကုတ်ရင်း . . .

“ ငါတို့ကို Monkey လို့ပြောတာ ”

“ ဪ ”

ထိုအခါမှ သဘောပေါက်တာ မရွှေ့ချာက “ ဪ ” ဟုရေရွတ်ရင်း
ရယ်ကျဲလုပ်နေသော သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ပွစိပွစိရွတ်သည်။ ။

“ ဒါနဲ့ . . . နင်တို့လိုချင်တာတွေ ရော ရခဲရဲ့ လား ”

“ ရတယ် ”

ပြေရာပြေကြောင်းမေးတော့ သူ့အမေးကိုစိမ်းနုက “ ရတယ် ” ဟု
ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။ ။

“ နင်တို့ရဲ့ အဲဒီ ဖန်စီဆွဲကြိုး တွေ ဘာတွေ က ပြန်ရောင် စားလို့ရတာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့... တော် တော် ဝယ်ကြတာပဲဟ နော် ... ငွေမနုမြောဘူးလား ”

“ မိုးယုတို့က တစ်နေ့တစ်သိန်းဖိုးလောက် ဝယ်နေတာမှ မဟုတ်တာ ... တစ်လမှတစ်ခါ ၊ နှစ် လမှ တစ်ခါလောက်ပဲဝယ်တာ ... ဒီလောက်နဲ့ ကတော့ စီးပွားမပျက်လောက်ဘူး ထင်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ မိုးယုတို့တွေ ဖန်စီပစ္စည်းတွေ ဝယ်တယ် ဆိုတာက ပွဲလေးဘာလေး သွားစရာရှိမှ ဝယ်တာပါ ... အလကားနေရင်းနဲ့ ကတော့ မဝယ်ပါဘူး ... မိုးယုတို့လည်း ငွေနုမြောတတ်ပါတယ် ”

နှုတ်ခမ်းအနည်းငယ်စုရင်း ဆိုနေသော မိုးယုနွေကိုကြည့်ရင်း သူပို၍ ပို၍ စချင်လာသည် ။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော မိန်းကလေး မျိုး ဆို သူအားကြီး စချင်သည် ။ ထိုကလေးမ မိုးယုနွေကပင် စကားကို ဆက်သည် ။

“ ပြီးတော့ မိုးယုတို့ ဒီဖန်စီပစ္စည်းတွေ ဝယ်တယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အနုပညာဆန်ဆန် တန်ဖိုးထားပြီးတော့ ဝယ်တာ ... ဒီဖန်စီပစ္စည်းတွေ က တစ်ခါတလေ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ကြည့်လို့မဝအောင် အဓိပ္ပာယ်တွေ နဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေတတ်တာလေ ”

“ အလာကြီးပါလား ”

ဟု သူတွေ ဖြစ်သည် ။ ဒီရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဆွဲကြိုး တွေ ၊ နားကွင်းတွေ ၊ လက်ကောက်တွေ ကလည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်နေပြန်သည် ။ သူမပြောသလို ပန်းချီကားဆိုလျှင်တောင် ဤပန်းချီကားက စိတ္တဇပန်းချီကားပဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ။

“ ပြောမယ့် ဘာပြောနေရတာ ပါ ... ကိုမင်းတို့ယောက်ျားလေး တော် တော် များများ က ပန်းချီမပြောနဲ့ ... သာမည အနုပညာတွေ ကိုတောင် ခံစားတတ်တာမဟုတ်ဘူး . . . အလွန်ဆုံးခံစားတတ်ရင် သီချင်းတို့ ၊ ရုပ်ရှင်တို့လောက်ပဲ နေမှာ ပေါ့ ... သီချင်းဆိုရင်တောင် Orchestra (အော်ခက်စ်ထရာ) လိုတီးဝိုင်းကြီးနဲ့ ဂီတသံ သက်သက်ဖျော်ဖြေတာမျိုး ဆို ခံစားတတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယောက်ျားလေးတော် တော် များများ ရဲ့ အနုပညာ ခံစားတတ်မှု အဆင့်က နိမ့်တယ်လေ ”

အင့်ခနဲနေသွားသော မိုးယု၏ ထိုးနှက်သည့်စကားလုံးများ က သူ့ရင်ကို နှင်တင်တင်ကြီး ဖြစ်သွားစေသည်။ သူ့ချေပို့ပြင်ဆင်ရန် စကားလုံးရှာနေဆဲမှာ မိုးယုက . . .

“ဟာသတစ်ခု ပြောပြဦးမယ် . . . ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယောက်ျားတွေ ဘယ်လောက်ညံ့လဲဆိုတာလေ ”

“အင်း ဖဲ့ပါဦး . . . အဲလေ ဆိုပါဦး ”

သူ တမင်ပင်ဆို ဖြစ်သည်။

“တစ်နေ့မှာ ပန်းချီစတူဒီယိုထဲကို ယောက်ျား တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပန်းချီဆရာကို ချီးမွမ်းသတဲ့ . . . “ ခင်ဗျားရဲ့ ဒီပန်းချီကားက လက်ရာမြောက်လိုက်တာများ ကျွန်တော် တွေ ပူးသမျှထဲမှာ တော့ ဒီပန်းချီကားက ခေတ်ရှေ့အပြေးဆုံး မော်ဒန်ပန်းချီကားပဲဗျ ” ဆိုပြီးတော့ပေါ့ . . . အဲဒီ မှာ ပန်းချီဆရာက ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်ပိန်သွားတယ်တဲ့ ”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ”

မိုးယု၏ စကားကို စိမ်းနုကဝင်ထောက်ပေးသည်။ မိုးယုက သူ့ကို ဝေခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း . . .

“အဲဒီ ယောက်ျား လက်ညှိုး ထိုးပြီးပြောနေတာက ပန်းချီကားမဟုတ်ဘဲနဲ့ . . . ပန်းချီဆရာ ဆေးစပ်တဲ့ဘုတ်ပြားကြီး ဖြစ်နေတာကိုး . . . ဒီတော့ ပန်းချီဆရာခမျာ စိတ်လေပြီပေါ့ . . . ယောက်ျားလေး တော် တော် များများ က ဒီလိုပါပဲ . . . သူတို့အသိ၊ သူတို့အတတ် သိပ်လုပ်ချင်ကြတာ . . . ပြီးတော့ လုပ်သမျှက တလွဲတွေ ချည်းပဲ ”

မိုးယုက စကားအဆုံးမှာ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်ရခြင်းအတွက် အတော် ကြီးအားရ သွားဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။ စိမ်းနုကလည်း အတော် ကြီးကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် . . .

“နောက်ထပ်ဥပမာ မရှိတော့ဘူးလားဟဲ့ ”

“ရှိသေးတာပေါ့ ”

သူမတို့အတိုင်အဖောက်ညီနေစဉ်မှာ ပင် စားပွဲထိုးက “ ဘာစားမလဲ ”

ဟုသူ့ကိုမေးသည်။ “ မြေအိုးပြီးရှည် Seafood နဲ့ ” ဟု သူမက ပြီး

မိုးယုတို့ဘက်ပြန်လှည့်ပေးရသည်။ နှိပ်ကွပ်လက်စနဲ့ နှိပ်ကွပ်ခွင့်ပြုသည့်သဘော။

သူတို့ပြီးပြီဆိုမှ သူကောင်းကောင်းကြီး ပြန်နှိပ်ကွပ်ပစ်မည် ဟု စိတ်မှာ တေးထား ဖြစ်သည်။

“ ဒီလိုဟ ”

“ ဟိုလိုဟလို မရဘူးလား ”

“ ဒီလိုဟ ” ဟု အစချီကာ မိုးယုနွေ၏ စကားကို သူ

Moodပျက်အောင်ဝင်နောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိုးယုက အရှိန်မပျက်ပင် စကားကို

ဆက်သည်။ သူ့စကားကို သူမ မကြားယောင်ပြုသည်။

“ တစ်နေ့မှာ ကားတစ်စီးက လမ်းချော်ပြီးတော့ လမ်းဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို

ဝင်ကျုံး တယ်တဲ့ . . . အဲဒီ အချိန်မှာ လမ်းဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေ အံ့လာပြီး အဲဒီ ကားကို

မောင်းလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ကူညီမလိုလုပ်ကြတယ်တဲ့ . . . အဲဒီ မှာ ကားသမားဆီ

ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ အရင်ဆုံးရောက်သွားတာက ငါတို့လို ထက်မြက်သွက်လက်တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက် ဆိုပဲ ”

ပြောပြီး မိုးယုက ပြောလက်စစကားကိုရပ်ကာ ဟက်ခနဲရယ်သည်။

ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှာ ပေါ်လာသော ပါးချိုင့်ကိုကြည့်ရင်း “ အနှိပ်ကွပ်ခံရသမျှတန်သည် ” ဟု

သူတွေ နေ ဖြစ်သည်။

“ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ ကိုမင်းလိုပဲ သူ့ကိုယ်သူအထင်ကြီးပြီး မိန်းကလေးတွေ ကို

အထင်သေးတတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက် က အဲဒီ ကားသမားရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့

မိန်းကလေးကို တွန်းဖယ်သတဲ့ . . . နှုတ်ကလည်း ပြောသေးတယ် . . . ” ခင်ဗျား

ဘေးဖယ်နေစမ်းပါ . . . ကျုပ်က ရှေးဦးသူနာပြုသင်တန်းဆင်းဗျ ” ဆိုပြီးတော့ပေါ့ . . . အဲဒီ မှာ

အတွန်းခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးက အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားတာပေါ့ . . . ပြီးတော့

ရှေးဦးသူနာပြုသင်တန်းဆင်း ဆိုတဲ့လူရဲ့ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ပြီး ဒီလိုပြောလိုက်သတဲ့ .

.. “ ဒီမှာ ဒီမှာ ... ကိုမင်း မင်း ... ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ လိုလာရင် ကျွန်မကိုပြော သိလား ... ကျွန်မက ဆရာဝန် တစ်ယောက် ရှင့် ” ဆိုပြီးတော့ပေါ့ ”

မိုးယုက သူမစကားအဆုံးမှာ တစ္ဆးတစ္ဆးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်သည်။ ။

“ နောက်ဥပမာ ရှိရင်လည်း ပြောပါဦးဟယ် ... နင့်ဥပမာလေးတွေ က ထိထိမိမိနဲ့ ရယ်ရတယ်ဟဲ့ ”

စိမ်းနုက သူ့ကိုကြည့်ကာရယ်ရင်း မိုးယုနွေကို မြှော့ က်ပေးသည်။ ။

“ ဒါဆို မိုးယုက စောစောကပြောတဲ့ ဥပမာမှာ ... ဆရာဝန်ပေါ့ ဟုတ်လား ”

“ ဒါပေါ့ ... ဆရာဝန်တောင်မှ ရိုးရိုး ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူး ...

ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့ ဆရာဝန် ”

မိုးယုက မျက်နှာကိုချိရင်း သူ့ကိုဆိုသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် မှာ ထားသော အစားအသောက်တို့က ရောက်လာသည်။ ။

“ ကဲ ကဲ ... စားလိုက်ကြဦး ... ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ဆရာဝန်မတွေ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဥပမာတွေ ပြန်ပြောပြရသေးတာပေါ့ ”

သူ့စကားကြောင့် စိမ်းနုနှင့် မိုးယုက တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ပြုံး ကာ ကြည့်ကြသည်။ ။ သဘောက “ ကိုမင်း ” တစ်ယောက် တော့ ဆွေဆွေခန့်သွားပြီဆိုသည့် သဘော။ ။

သူ ကတော့ စားရင်းသောက်ရင်းနှင့်ပင် နှိပ်ကွပ်ရန် ဟာသ Plot တို့ကို ရွေးနေ ဖြစ်သည်။ ။

ယု

ဇနပလာဇာ ကားပတ်ကင်မှ စတင်ထွက်ခွာလာချိန်မှာ စိမ်းနုက ...

“ ကိုမင်း ဆရာဝန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဟာသ ပြောပြမယ်ဆို ”

ဟု အစပျိုး သည်။

“ ဒီလိုဟ ”

“ ဟိုလိုဟလို၊ မရဘူးလား ”

သူ၏ စကား အစပျိုး လျှင် ပျိုး ချင်းမှာ ပင် မိုးယုက နှိပ်ကွပ်သည်။ စောစောက သူနှိပ်ကွပ်ထားသလို ပြန်နှိပ်ကွပ်သည်မို့။ “ အမှတ်သည်းခြေကြီးလှချည်လား ” ဟု သူတွေ့ ဖြစ်သည်။

“ ဘယ်လိုပဲ ဟ - ဟပေါ့...တစ်နေ့မှာ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုရဲ့ ဆရာဝန်များ နားနေခန်းမှာ စိမ်းနုလိုပဲ ထုံတဲ့ဆရာဝန်မ တစ်ယောက် က စကားစသတဲ့... “ အခန်းနံပါတ် ငါးရှာငါးက လက်ကျိုး ထားတဲ့ လူနာသစ်က တော် တော် ဖြောင့်တာပဲနော် ” ဆိုပြီး တော့... အဲဒီ မှာ မိုးယုလိုပဲ ပဲခပ်များများ ဆရာဝန်မက “ ဟုတ်ပဲ စိမ်းနုရေ... အဲဒီ လက်ကျိုး ထားတဲ့လူနာသစ်က တော် တော် ဖြောင့်တာပဲ... ဒါနဲ့ နင်ရော သူ့ကိုမျက်နှာသစ်မပေးဘူးလား... ဒီမနက်ခင်းမှာ သူနာပြုဆရာမ တွေ၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်မတွေ၊ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် မျက်နှာသစ်မပေးကြတာ... အခုဆို ကျွန်မအပါအဝင် ငါးယောက် တောင်ရှိပြီ ” ဆိုပြီးတော့ ပြန်ပြောသတဲ့ဟ... ကြည့်ရတာ အဲဒီ လူနာကလည်း ငါ့လိုရူပါ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ထဲက နေမှာ ပေါ့ဟာ... ဒီတော့လည်း နင်တို့လို အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတဲ့ ဆရာဝန်မတွေ က ပြုစုချင်ကြတာပေါ့ ”

“ အောင်မာ မာ...ဝေးပါသေးတယ်နော် ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ပင် စိမ်းနုက နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်ဖြင့် ပက်ခနဲဆိုသည်။ မိုးယုက...

“ သူ့ဟာသကလည်း ရယ်လည်းမရယ်ရဘူးနော် စိမ်းနု... ဒါပေမဲ့ အားနာပါးနာနဲ့ ရယ်ပေးလိုက် ပါဟာ...တော် ကြာနေ ပြောရသမားက ပြောအားမရှိဘဲနေမယ် ”

ဟုဆိုရင်း တဟက်ဟက်ဖြင့် ချောင်းဆိုးသလိုလိုပုံစံနှင့် လုပ်ကာရယ်သည်။ ။

စိမ်းနုကလည်း . . .

“ ရယ်ရတယ်ဟေ့ . . . ဖြီ ”

ဟု သမိန်ပေါသွပ်လိုရယ်သည်။ ။ ဖြီး . . .

“ လုပ်ပါဦး . . . အမှန်တကယ်ရယ်ရတဲ့ ဟာသတစ်ခုလောက် ”

စိမ်းနု၏ ပွဲကောင်းပုံက သိပ်တော့အချိုး မပြေလှ။ ။ သို့သော်

နှိပ်ကွပ်ချင်နေသေးသည်မို့ သူ စကားကို ဆက် ဖြစ်သည်။ ။

“ တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန် လင်မယားနှစ်ယောက် က ခရီးသွားရင်းနဲ့

သွားဆေးခန်းဝင်ဖို့ကိစ္စက ကြုံလာတယ်တဲ့ . . . အဲဒီမှာ ပဲ ဆေးခန်းထဲဝင်လာတဲ့ နှစ်

ယောက် ထဲက ဆရာဝန်မက “ ဒေါက်တာရယ် သွားတစ်ချောင်းနုတ်ချင်လို့ပါ . . .

ခရီးဆက်ဖို့က အရေးကြီးနေလို့ ဘာထုံဆေးမှမပေးဘဲ နဲ့ နုတ်လို့ရမလား ” လို့

သွားဆရာဝန်ကို ပြောသတဲ့ . . . ဆရာဝန်ကလည်း တအံ့တဩနဲ့ ဖြစ်သွားပြီးတော့ “

ထုံဆေးမပေးဘဲ အစိမ်းလိုက်နုတ်တာကို ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ပေါ့ ” လို့ပြန်မေးတော့ . . . နင့်လိုပဲ

ခပ်ထုံထုံဆရာဝန်မက “ ဟုတ်ကဲ့ . . . ခရီးက အရေးကြီးလို့ ခပ်သွက်သွက်လေး နုတ်ပေးပါ ”

လို့ ဆိုသတဲ့ . . . ဆရာဝန်ကလည်း “ ကဲ ကဲ . . . ဘယ်သွားနုတ်မှာ လဲ ပြပါဦး ” လို့

ပြန်မေးတာပေါ့ . . . အဲဒီမှာ ဆရာဝန်မက သူ့ယောက်ျားဆရာဝန်ဘက်ကို လှည့်ပြီးတော့ “

ကဲ ကိုဟရာ . . . ရှင့်ရဲ့ နာနေတဲ့သွား ဆရာကိုပြလိုက်လေ ” လို့ ပြောသတဲ့ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိုးယုတို့နှစ်ယောက် ခွီးခနဲ ရယ်သည်။ ။

“ အဲဒီစောစောကပြောခဲ့တဲ့ အင်တာနက်ဟာသတွေ လိုပဲ ခင်ပွန်းအပေါ်မှာ

စာနာစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်း ဟာသရှိသေးတယ် . . . အဲဒီမိန်းကလေးက

အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့ နင်တို့နဲ့ ပိုတောင်တူသေးတယ် ”

“ အင်း . . . ပြောပါဦး ”

စိမ်းနုက “ ပြောပါဦး ” ဟု ဝင်၍ ဆိုသည်။ ။

“ တစ်နေ့မှာ နင်တို့လိုပဲ အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့ ရှင်မ တစ်ယောက် နဲ့ နင်တို့ဖြုန်းသမျှကို ကုန်းရုန်းပြီးငွေရှာပေးနေရတဲ့ ခင်ပွန်း တစ်ယောက် တို့က ခရီးတစ်ခုထွက်လာရင်းနဲ့ ဓားပြအတိုက်ခံ ရပါလေရောတဲ့ ... အဲဒီ မှာ Lady First ဆိုတဲ့အတိုင်း ဓားပြခေါင်းဆောင်က အမျိုး သမီးကိုဦးစားပေးပြီး အခွင့်အရေး ပေးသတဲ့ ... သူမေးလိုက်တာက “ ကဲ ကဲ အစ်မကြီး ... ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ငွေမှာ ဘာကိုအဆုံးခံမလဲ ” ဆိုပြီးတော့ပေါ့ ... အဲဒီ မှာ နင်တို့လို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိတဲ့ မငွေခင်က ဒီလိုမျိုး ခေါင်းဆောင်ကို ပြန်ဖြေသတဲ့ ... “ အောင်မလေး ... မမေးမှ မေးတတ်ပလေတယ်ရှင် ... ကျွန်မက အရူးမှမဟုတ်တာ ... အဆုံးခံချင်းခံ ယောက်ျားကိုပဲ အဆုံးခံမှာ ပေါ့ရှင် ” တဲ့ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိုးယုတို့နှစ် ယောက် က တဦးဦးဖြင့် ရယ်ကြသည်။ ။

စိမ်းနုက

“ ကုန်ပြီလား ” ဟု သူ့ကိုအရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် မေးသည်။ ။

“ ဘယ်ကုန်ဦးမလဲ ... ကျန်ဘေးတယ် ”

“ လုပ်ပါဦး ”

ဒီတစ်ခါတော့ မိုးယုကိုယ်တိုင်က ပွဲတောင်းကာလာသည်။ ။

“ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေးက တွေ့ခေါ်ပုံချင်းမတူကြတာကို ပြောပြမယ် . . . ငါတို့ယောက်ျားတွေ က ရဲရင့်တယ် ... ဒီတော့ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ရင် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူတယ် ... မိန်းကလေးတွေ ကျတော့ ပြဿနာ ဖြစ်ရင် တစ်ဖက်သားကိုပဲ အပြစ်ပုံချတတ်တယ် ... တစ်နေ့မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ အစည်းအဝေးမှာ အမူဆောင်အရာရှိနှစ် ယောက် က စကားများ ကြတယ် ... အမူဆောင် အမျိုး သမီးက “ ဒီကိစ္စဟာ ရှင့်ကြောင့် ... ရှင့်ဟာ တော် တော် တုံးတာပဲ ... ရှင့်သာ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဆိုရင်လေ ရှင့်ကိုကျွန်မ အဆိပ်ခတ်သတ်မိမှာ သေချာတယ် ” လို့ အပြစ်တင်သတဲ့ ... အဲဒီ မှာ အမူဆောင်အရာရှိကလည်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အပြောခံလိုက်ရတော့ စိတ်တိုပြီး “

ဘယ်ကလာမှာ ... ခင်ဗျားကြီးလို သူတစ်ပါးကိုပဲ အပြစ်ပုံချတတ်တဲ့သူသာ ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမဆိုရင်လေ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် အဆိပ်သောက်ပြီးကို သေပစ်လိုက်မှာ ... စိတ်ချ ” တဲ့ ”

စိမ်းနုက ခွီးခနဲရယ်သည်။ မိုးယု ကတော့ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး သည်။

“ အဲဒီ ဥပမာမှာ ဘာကိုပြလဲဆိုတော့ ... မိန်းမတွေ ဟာ ရက်စက်တတ်တဲ့ သဘောကိုပြပြီး ... ယောက်ျားတွေ ကတော့ နားအေးပါးအေးနေချင်ပြီး သူတစ်ဖက်သားကို သတ်လို ၊ သေလိုစိတ်မရှိတာကို ပြတယ် ”

“ ဒါ ကတော့ လက်ဖမိုးနဲ့ လက်ဖဝါးပဲ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိုးယုက ပက်ခနဲထ၍ ဆိုသည်။

“ ကဲ ကဲ ... စကားကောင်းနေတာနဲ့ ကိုမင်းတို့ ကွန်ဒိုရှေ့ကို ရောက်တော့မယ် . . . ဘာပဲပြောပြော ကျေးဇူးပဲနော် ကိုမင်းနောက်လည်း လိုက်ကူဦး ”

“ ဟုတ်တယ် ... ကိုမင်းပါလာတော့ မိုးယုတို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော် မှန်းတတ်မှန်း ပိုပြီးခံစားရတယ် ... ဟိုရှေးဦးသူနာပြုဥပမာ ထဲက ဆရာဝန်မလိုပေါ့ ”

စိမ်းနု၏ စကားအဆုံးမှာ မိုးယုကပါ ခပ်ထေ့ထေ့ဖြင့် နှိပ်ကွပ်သည်။

သူ့ဘာစကားမှ မဆို ဖြစ်သေးဘဲ ကားကိုကွန်ဒိုရှေ့မှာ ရပ် ဖြစ်သည်။ သူမတို့နှစ် ယောက် က ရှေ့ခန်းဆီသို့ နောက်ခန်းမှရွှေ့ကာ နေရာယူကြသည်။

သူက ကားရှေ့ခန်းမှ မိုးယုထိုင်နေသော ကားပြတင်းပေါက်ဆီ လက်ထောက်ရင်း ဆိုလိုက်သော စကားကြောင့် သူမတို့နှစ် ယောက် ဒေါထပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ အေး - ငါကလည်း ကျေးဇူးတင်တယ် ... ဒီနေ့ တိရစ္ဆာန်ရုံမသွားဘဲ မျောက်ပြပွဲကြည့်လိုက်ရလို့ ... သွားပြီ ... တာ့ တာ ”

လှည့်မကြည့်သော် လည်း သူမတို့ ပွစိပွစိရွတ်ကျန်ခဲ့မှန်းသူသိတယ်။

ပြန်ကောင်းနေပြီ ဖြစ်သော ဓာတ်လှေကားအတိုင်း သူအခန်းဆီတက်ခဲ့

ဖြစ်သည်။ အခန်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်ကာ ဝင်သွားသော သူ့ကို ဆရာသမားသုံးကောင်က ပြုံး
စိစိကြည့်ရင်း ဆီး၍ ကြိုကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့ကောင်... ပြုံး ပြုံး ပြုံး ပြုံး နဲ့... ပျော်စရာ တွေ
တစ်ထောကြီးတွေ လာတယ်ပေါ့လေ ”

သက်နိုင်၏ အမေးကို သူ ချက်ချင်း မဖြေ ဖြစ်။ တမင်အိုက်တင်ခံကာ
ဆောင့်ကြားကြားစတိုင်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ပြ ဖြစ်သည်။

“ကြည့် ကြည့်... မျက်ခွက်က... ဖြတ်ရိုက်ချင်စရာ
ဘယ်လောက်ကောင်းထားတုန်း ”

“အေးလေ... ဆောင့်မကန်ဘဲ ကန်ချင်အောင်လုပ်ပြနေသေးတယ်... ကဲ ကဲ .
.. မေးတာဖြေပါဦး... ပျော်စရာတွေ တွေ ခဲ့ရဲ့ လား ”

သန်းမောင်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းမေးပြန်သည်။

“အေး... ပျော်စရာတွေ တွေ ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ စိမ်းနနဲ မဟုတ်ဘူး...
အချစ်ကိုလည်း ငါတွေ ခဲ့တယ်... အဲဒီ အချစ်ကလည်း စိမ်းနမဟုတ်ဘူး ”

“ဟေ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သက်နိုင်တို့သုံးကောင်သား တစ်ယောက် မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်ကာ “ဟေ ” ဟု ရေရွတ်ကြသည်။

